

Arrest

nr. 71 992 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Sinds december 1979 bent u wettelijk gehuwd met P.J.(...). Ongeveer drie jaar geleden werd de vader van uw echtgenoot bij hem thuis doodgeschoten door gemaskerde personen. Later hebt u vernomen dat ze eigenlijk naar iemand anders op zoek waren en dat hij per vergissing werd gedood. Op 15 januari 2011 ‘s nachts vielen gewapende en gemaskerde mannen in militaire uniformen uw huis binnen. Ze namen uw echtgenoot mee op beschuldiging van

betrokkenheid bij rebellenacties. De volgende dag ging u naar het plaatselijk politiebureau om te vragen waar uw echtgenoot was. Een politieagent zei u echter dat ze niemand aangehouden hadden. Enkele dagen later kwamen leden van ordediensten op een middag bij u langs. Ze voerden een huiszoeking uit. Daarna kwamen ze naar buiten met een pistool en een granaat. U had deze voorwerpen nooit eerder gezien. De leden van de ordediensten wilden dat u documenten zou ondertekenen met betrekking tot deze vondst, maar u weigerde dat te doen. Enkele dagen later werd er 's avonds een granaat door uw raam gegooid waardoor er een explosie in uw huis plaatsvond. U vermoedde dat de personen die uw echtgenoot meegenomen hadden verantwoordelijk waren voor deze aanslag. U besloot het land te verlaten en naar België te gaan waar uw broer, C.A.(...) (O.V. 4.989.996), al ongeveer elf jaar verblijft. Op 3 februari 2011 vertrok u met de bus vanuit Khasavyurt. Op een onbekende plaats stapte u over in een minibus waarmee u verder naar België reed. U kwam in België aan op 9 februari 2011 en vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, verschillende medische attesten uit de Russische Federatie, en een medisch attest ter staving van uw aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest vanwege de autoriteiten. Uw echtgenoot werd door de ordediensten gearresteerd op beschuldiging van betrokkenheid bij rebellenacties.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo wist u niet door welke ordediensten uw echtgenoot meegenomen werd noch naar waar hij gebracht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 6-7). U verklaarde weliswaar dat u vóór uw vertrek getracht hebt om enige informatie over hem te verkrijgen bij de politie in Khasavyurt, maar dat men u daar niet kon helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 8). Toch hebt u ook weinig pogingen ondernomen om na uw aankomst in België alsnog enige informatie aangaande de problemen of de situatie van uw echtgenoot te bekomen. Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u wel van uw broer, C.A.(...), die ook in België verblijft, vernomen te hebben dat uw echtgenoot werd vastgehouden in een gevangenis en dat er veel geld nodig was om hem vrij te krijgen. Uw broer had dit nieuws zelf van iemand vernomen. Toen u daarop gevraagd werd op welke manier hij dit precies vernomen had, stelde u het niet te weten. U verklaarde vervolgens dat dit waarschijnlijk gewoon vermoedens van uw broer waren. Toen u er dan op gewezen werd dat u eerder toch duidelijk gezegd had dat uw broer dit nieuws van iemand vernomen had, beweerde u niet meer te weten of hij het nu van iemand concreet vernomen had dan wel of het slechts gebaseerd was op vermoedens van hem. U hebt uw broer ook niet om meer concrete informatie gevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 2-4). Dergelijke vage en incoherente verklaringen zijn weinig overtuigend te noemen.

Daarenboven hebt u geen enkele poging ondernomen om via andere personen of kanalen enige informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 2, 11). U kon ook niet zeggen of de ordediensten sinds uw vertrek al dan niet naar u op zoek zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 4). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen uw vrees voor vervolging.

Bovendien is het uiterst merkwaardig te noemen dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document kon voorleggen met betrekking tot uw echtgenoot omwille van wie u vervolging vreest vanwege de ordediensten. U verklaarde tot op het moment van zijn arrestatie met hem te hebben samengewoond.

Redelijkerwijs mag dan verwacht worden dat u enig document aangaande uw echtgenoot kan voorleggen. U stelde dat u er op het moment van uw vertrek niet aan gedacht had om documenten met betrekking tot uw echtgenoot mee te nemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 5). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. Het gebrek aan documenten van uw echtgenoot ondermijnt ook jullie actuele relatie.

Verder kan er nog op gewezen worden dat uw opeenvolgende verklaringen een tegenstrijdigheid bevatten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat er op 2 februari 2011 een explosie in uw huis gebeurde en dat u op 3 februari 2011 met de bus vanuit Khasavyurt vertrokken bent naar België. Later verduidelijkte u nog eens dat de explosie 's avonds of 's nachts plaatsvond en dat u de volgende ochtend bent vertrokken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 4, 9, 12). In het tweede gehoor stelde u daarentegen dat u na de explosie nog twee à drie dagen in uw huis gebleven bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u gewoon bij uw verklaringen. U legde uit dat u de ochtend na de explosie naar een station van kleine bussen was gegaan om er informatie te vragen, maar dat men u daar niet kon helpen om het land te verlaten. Daarom bent u twee dagen later naar een station van grotere bussen gegaan waar een chauffeur wel bereid was om u te helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 10-11). Deze verklaringen bieden echter geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg. Immers, wat het traject van uw reis betreft, wist u vrijwel niets. U verklaarde vanuit Khasavyurt met een bus naar een bepaalde plaats gereden te zijn. Daar stapte u over in een minibus waarmee u verder naar België reisde. U bleek in het geheel niet te weten waar u ergens in die minibus bent gestapt. Verder wist u niet langs welke landen of plaatsen u gereden bent. U kon evenmin zeggen via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 4). Uw gebrek aan kennis aangaande het traject van uw reis is weinig aannemelijk te noemen, te meer daar deze reis toch drie à vier dagen geduurd heeft en er onderweg verschillende keren gestopt werd waarbij u ook telkens uitgestapt bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 4-5). Verder kunnen ook uw verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie niet geloofwaardig genoemd worden. U beweerde dat u bij uw vertrek uw reispaspoort aan de chauffeur van de bus gegeven hebt, maar u was er niet zeker van of hij uw reispaspoort later aan de chauffeur van de minibus heeft gegeven. U veronderstelde dit slechts. U stelde dat er in uw reispaspoort geen visum werd aangebracht. U verklaarde niet gemerkt te hebben of er onderweg identiteitscontroles gebeurd zijn. De chauffeur had met u geen afspraken gemaakt wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/04/2011, p. 4-6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er aan buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hier niet beter op voorbereid zou zijn door de smokkelaars en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn welke reisdocumenten voor u gebruikt werden. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort bevat louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De medische attesten uit de Russische Federatie alsook het medisch attest ter staving van uw aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bevatten enkel gegevens met betrekking tot uw medische toestand en kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat in hoofde van uw broer, C.A.(...) (O.V. 4.989.996), op 11 april 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Zijn tweede asielaanvraag werd op 17 augustus 2005 ook afgesloten met een weigering. Zijn derde asielaanvraag werd op 5 juni 2007 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 oktober 2007 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) .

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. In zo verre dat verzoekster aangaande het vastgestelde gebrek aan informatie met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten, aanhaalt dat zij in haar thuisland diverse malen een poging heeft ondernomen, doch telkens tegen een muur zou gebotst zijn, antwoordt verweerder terecht dat dit niet overtuigt. De opgeworpen onwetendheid en het gebrek aan informatie aangaande haar problemen of de situatie van haar echtgenoot, die door de ordediensten zou gearresteerd zijn, is opmerkelijk. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat zij vóór haar vertrek getracht heeft om enige informatie over hem te verkrijgen bij de politie in Khasavurt, maar dat men haar daar niet kon helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 15/04/2011, p. 8). Echter, zij heeft geen enkele verklaring geboden, evenmin in voorliggend verzoekschrift, waarom zij na haar aankomst in België eveneens weinig pogingen ondernomen heeft om alsnog enige informatie aangaande de problemen of de situatie van haar echtgenoot te bekomen. Verder, heeft verzoekster eveneens nagelaten via andere personen of kanalen enige informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van haar vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p. 2, 11). Verzoekster kon ook evenmin zeggen of de ordediensten sinds haar vertrek al dan niet naar haar op zoek zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/07/2011, p.4).

Het is voor een asielzoeker normaal dat zij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in haar land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van haar persoonlijke problemen, omdat zij haar relaas moet baseren op elementen uit haar land van herkomst die bij haar een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoekster slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekster.

Verweerder wijst er nog op dat verzoekster bovendien tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde van haar broer, C.A.(...), die ook in België verblijft, vernomen te hebben dat haar echtgenoot werd vastgehouden in een gevangenis en dat er veel geld nodig was om

hem vrij te krijgen. Toen hier echter dieper op ingegaan werd, verviel verzoekster echter in vage en incoherente verklaringen, die weinig overtuigend zijn. In zo ver verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot de loutere ontkenning van deze aangehaalde tegenstrijdigheid (omtrent het feit of haar broer daadwerkelijk van iemand concreet vernomen heeft dan wel of hij zich slechts baseerde op zijn vermoedens) en bewering dat het mogelijke denkpistes zijn in de geest van een persoon die in de problemen is, is dit geenszins overtuigend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat het inderdaad een belangrijk verschil is of de broer van verzoekster de hypothese uitte dat het mogelijk is dat haar echtgenoot broer in de gevangenis zit of dat hij dit daadwerkelijk via iemand vernam. De verklaringen van verzoekster overtuigen niet.

2.4. In zo ver dat verzoekster aangaande haar gebrek aan bewijsstukken met betrekking tot haar echtgenoot stelt dat zij als Tsjetsjeense vrouw niet thuis is in alle papierwerk, antwoordt verweerder dat dit niet overtuigt. Verzoekster beweerde omwille van haar echtgenoot vervolging te vrezen vanwege de ordediensten en verklaarde tot op het moment van zijn arrestatie met hem te hebben samengewoond. Gezien voorgaande meent de Raad dat het geenszins onredelijk is van haar te verwachten dat zij enig document of bewijs aangaande haar echtgenoot kan voorleggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een echtgenoot had en dit raakt de kern van haar asielrelaas.

2.5. In zo ver dat verzoekster de aangehaalde tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen, aangaande het moment dat zij na de explosie op 2 februari 2011 de bus vanuit Khasavyurt zou genomen hebben naar België, ontkent en wederom in voorliggend verzoekschrift blijft vasthouden aan haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar tweede gehoor op het CGVS en louter haar verklaringen na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, herhaalt, antwoordt verweerder terecht dat het ontkennen van een tegenstrijdigheid en het louter herhalen van eerdere verklaringen, geenszins deze weerlegt.

2.6. In zo ver dat verzoekster aanhaalt dat het haar niet verweten kan worden te weinig te kennen over de reisroute, daar men de situatie *in concreto* dient te bekijken en zij een Tsjetsjeense vrouw is die in zich geen globetrotter draagt, antwoordt verweerder dat een dergelijke verklaring voor haar gebrek aan informatie omtrent haar reisweg niet dienstig is. Verweerder ziet niet in op welke wijze haar situatie dan *in concreto* zou moeten bekeken worden en op welke wijze het feit dat zij een Tsjetsjeense vrouw is, een dergelijk fundamenteel gebrek aan informatie aangaande het afgelegde traject van haar reisweg, kan verklaren. Verweerder wijst er op dat van verzoekster geenszins informatie/kennis wordt verwacht die zouden kunnen toegeschreven worden aan een globetrotter. Immers, aan verzoekster is enkel enige basisinformatie gevraagd aangaande de plaats waar zij in de minibus is gestapt, langs welke landen of plaatsen zij zou gereden zijn, via welk land zij in de Europese Unie zou zijn binnengekomen. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster op dergelijke eenvoudige vragen het antwoord schuldig diende te blijven, te meer daar zij verklaard heeft dat de reis drie à vier dagen heeft geduurd, zij onderweg verschillende keren gestopt zijn, waarbij zij ook telkens is uitgestapt.

Verweerder voegt hieraan toe dat verzoekster evenwel in voorliggend verzoekschrift geen moeite doet om in te gaan op het feit dat haar verklaringen aangaande haar binnenkomst in de Europese Unie en de daarbij gebruikte reisdocumenten, niet aannemelijk zijn. In zo ver dat verzoekster deze motieven niet betwist, blijven deze, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing, onverminderd overeind. Dat verzoekster geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend is met betrekking tot haar reisweg is onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België (RvV, nr. 17.697 van 24 oktober 2008). De Raad schaart zich achter dit motief.

2.7. In zo ver dat verzoekster aangaande de algemene toestand in Dagestan stelt, dat het correct kan zijn dat niet meer alleen Tsjetsjenen gevisieerd worden, doch dat de Tsjetsenen sowieso nog altijd worden gevisieerd, antwoordt verweerder dat uit de bestreden beslissing, voor wat betreft de algemene situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De loutere losse bewering dat Tsjetsenen sowieso nog altijd worden gevisieerd, is niet in staat om deze vaststelling te wijzigen. Verzoekster is met deze bewering in het geheel niet in staat om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de Commissaris-generaal die ondersteund worden door objectieve en betrouwbare informatie van het CGVS. Verzoekster toont zodoende niet aan dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming niet noodzakelijk zou zijn en men zich voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zou kunnen beperken tot de verwijzing naar de algemene situatie.

2.8. Verzoekster haalt aan dat haar ten onrechte het statuut van subsidiair beschermde is geweigerd, omdat er zich in Dagestan geen oorlog meer zou afspelen. Verzoekster haalt aan dat in Dagestan nog dagelijks geweld gebruikt wordt tegen de burgerbevolking.

Aangaande de toepassing van art. 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet blijkt volgens verweerder terecht uit de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, dat niet kan gesteld worden dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus een reëel risico op ernstige schade heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. De losse bewering van verzoekster dat in Dagestan nog dagelijks geweld gebruikt wordt tegen de burgerbevolking, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Verzoekster slaagt er niet in met een loutere losse bewering deze informatie te weerleggen. De motieven hieromtrent worden omstandig weergegeven in de bestreden beslissing en blijven onverminderd overeind.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS